

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הר"ר צ"ר גמליאל רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

משיחותיו של מורנו רבינוביץ שליט"א

בכל דרכיך דעהו

לחשיג הארה עצומה ולדבקות בהש"ת. וכעין מה שכתב הר"ק בעל הענין אלמלך ז"ע ב'צעטיל קטן' (אות ד): כל הדברים שבעולם - הן בתורה הן בתפלה הן במצוות מעשיות, ירגיל את עצמו לומר בזה הלשון: הריני עושה זאת לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו, לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו, וידגל את עצמו לומר זאת בתוכיות ופנימיות הלל, ובהמשך הזמן ירגיש הארה גדולה באמירה זו, ע"כ דברי קדוש. אך לא זאת מוטל על האדם לדעת אחר שבמלך את המעשה אשר מוטל עליו לעשות, וידע הוא כל פרטי דיני התורה, ואז מוטל עליו לדעת כי עליו לצרף גם מחשבה למעשה, אבל אז העניין חסר לו ידיעת המעשה מוטל עליו להשלים גם ידיעת המעשה, כי בהעדר ידיעה זו אף אם יכונן לקיים מעשיו לשם שמם בכל זאת יתכן שבנפול במקום מצוה יעשה עבירה, וכבר אמרו חכמינו ז"ל (אבות ב, ה) אין בורא חסא ולא עם הארץ חסיד, וכבר הזכירו כמה וכמה פעמים, את דברי מרן הר"חון איש זצ"ל, שכתב בארוחתו, ובהזכירו רבותיו, כי בכל דבר ודבר צריך להתייגע עד ד' חלקי שולחן ערוך.

ואפשר כי זוהי הסיבה אשר לפעמים נמשך אל האדם הארה קדושה ומתחלף על ידה לקיום איהו מצוה, אך אין לאותה הארה קיום כי אם לשעה או לימים מועטים, וכעבור אז הזמן נעלם זה האור כלעומת שבא, והאדם תוהו ומשתומם על מה שנעש וז"ל המצוה לה אזה הפיג טעמה לגמרי ולא נודע כי באו אל קרבו כלל, אך הסיבה בזה, כי ידוע מה שציטט בספרים הקדושים, שכשנאמר זוכה להארה מן השמים, ורוצה שתתקיים הארה זו אצלו לאורך ימים, מוטל עליו תיכף ומיד להכניס הארה זו במעשה, ואותה מעשה הוא בחינת 'כלי לאותה הארה', אך כל זה שייך כשכשי הוא בכל פרטי מצוה זו, ומקיים אותה בתקיפה, ואז מתקיים בו מאמר הכתוב (תהלים ט, ט) פקודי ה' ישרים משמילי לב, וגם האמור אר"י (ס, יא) יראה ה' מהרה עומדת לעד, וכדברי הר"ק רבי אלמלך הנוכחיים, אך מאחר ובאותה שעה שמקיים הוא את המצוה נעלמים ממנו כמה וכמה מפרטיה ודקדוקיה, לכן מאחר שבנפול אין הוא מקיים המצוה בתקיפה ממילא עדיין לא עשה כלל להחזיק האור וממילא מאבדו ה'.

וכעין זה ראיתי בספר 'נחרא דאורייתא' שכתב, שזו סיבת העיכוב בביאת המשיח, כי אף שנעשים כל כל הדברים צדקה ועוסקים כל הדברים בתורה, מכל מקום אין מקדישים לעשות הדברים על פי פרטי ההלכה, רק כל אחד מנהגו בזה על דעת עצמו, ועושה את המצוות על פי הרגשותיו.

אשר על כן ריאה כל אחד ללמוד היטב את המעשה אשר מוטל עליו לעשות, ואז יזכה לקיימה כראוי במעשה ובמחשבה, ויזכה לחיות בנעם ה' ולהתעלות במעלות התעבורה.

וישאל את צ"י לר' חזקיהו ז"ל מהו ויחננו עליו פתחיו ויחננו קודש לה' ז"ל. הנה, מתאמר כאן וראים אנו כי איכות המעשה תלויה היא במהות הכוונה במחשבתו בעת קיומה, שהרי הציץ לבש הכהן גדול במקום שבו היא קום המחשבה, ועליו חקקו 'קודש לה' זה' כדי להורות כי המחשבה בעשייתו כל דבר צריך שתהיה קודש לה', ורק על ידי זה מעלה הוא את המעשים שיהיו רצויים לפני הש"ת, וכן איתא (ספרא פ"ר קדושים) רבי אלעזר בן קוריה אומר מנין שלא יאמר אדם נפשי קצה בבשר חזיר, אי אפשר ללבוש כלאים, אבל יאמר אפשי, ומה אעשה ואבי שבשמים גור עלי, תלמוד לומר (ויקרא כ, טו) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, שתהא הבדלהם מהם לשמי, פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים. עכ"ל.

וכן מפורש יוצא מפי האר"י הקדוש (הקדמה לשער המצוות) זה לשונו: גם העושה מצוה - אין די לו בעשייתו, אבל צריך שיקיים מה שאמרו ז"ל, שיכונן בעשיית המצוה שהוא עושה אותה לשם עושיה - שהוא הש"ת. הרישלה בזה, בעת שמתפרך ראשו, לא די לו במה שלא ישיחית הפאות, אבל צריך שיכונן, שהוא מונע עצמו מלהשחית אותן, כדי לקיים מצות בוראו שצוה על כך, וכן בכל מצוה ומצוה יהיה זהו חזיון לכוין כוונה זו.

ועוד נוסף שם: כן בעת שמתפלל לפניו יתברך על איזו שאלה מן השאלות, כמו מחנות ועושר ונביא וכדומה, לא יתפלל לסיבת עצמו שצריך לשאול אותה שאלה, אלא לקיים מצוותו יתברך, שצוהו שנתפלל אליו בעת צורתי, להורות כי הוא אלקינו, ואנחנו עמו ועבדיו, ואולי ענינו תלויות כענין עבדים אל די אדונינו, ואין לנו שום עור אם לא ממנו יתברך, וישם כל בסחוט עליו. ע"כ דברי הק'.

ענין זה גם נפסק בסו"ע (אורח חיים ס, ד) שצוהו צריכות כוונה. וכתבו הפוסקים, שבמצוות דאורייתא הכוונה מעקבת את המצוה, ואם אכל אדם מצוה ולא נתכוון לשם ה', לא יצא ידי מצוות מצוה. [ע"י עוד בזה במשנה בירוה שם ס"ק ז]. והביא שם מהר"א שדעתו כי להלכה גם במצוות דרבנן - מצוות צריכות כוונה. וכן במצוות 'לא תעשה' נצטוונו להימנע מלעבור עליהם חס ושלום, וכונתנו צריכה להיות לשם שמם, דהיינו שאין אנו עושים זאת העבירה - משום שכן ציונו הבורא ית"ש, ואנו מקיימים ציונו בלא לחקור אחריות.

ועל פי האמור אמרתי לפרש את מאמר הכתוב (ויקרא כב, כ) ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם אני ה', שכוונת הכוונה להורות, ששמירת וקיום המצוות אינו תלוי בעשיה גרידא, אלא עליו גם לצרף מחשבה למעשה, וזהו שאמר הכתוב: 'ושמרתם מצוותי ועשיתם אותם', אך לא סגי בעשיה לבד, אלא עליכם לזכור בעת קיומן שיאני ה', וכל תכלית העשיה הוא כדי לגרום נחת רוח לשמים שאמרתי ועושה רצוני. ורק על זה הדרך יזכה

מיהו המכה?

מסופר על הר"ק בנפלא ז"ל, שאחר שבנו אריה לייבשל נפט על פניו, התקיימה ההלכה לפנות בוקר, ומיד אחרי הליכה פתח בתפילה מתוך התלהבות דרכו בקדוש תמיד, ולא היה יזכר על פניו שום שינוי. שאלו אותו מקורביו, האך זה ביכולתו להתגבר לגמרי על צער האסון הנורא? נענה הר"ק ואמר: הרי מצוה הוא לפעמים שאדם מקבל מאוהבו מכה חזקה בגבו, ותיכף ומיד עוד קודם שהספיק להסתובב ולראות מי הוא המכה, מצטער הוא מחמת כאבו, אך אחר שהספיק להסתובב ורואה שאין המכה כי אם אוהבו, הרי מבין הוא שאין זה אלא טיפוח שכמו של אביו ידירותו, ואהבתו אליו תמשך ותתגבר, כך הרי הסביר הר"ק, ויכולתי היום מכה חזקה, וכשהתבוננתי מיהו המכה ראיתי את אבניו האב הרחמן שאני אוהב אותו כל כך, וידעתי שכמו שבזמן לידתו נתן לי הבורא ית' ברוב טובו ואהבתו בזה, כן בודיקו כן הוא לוקח לי אותו כעת מרוב טובו ואהבתו אותי.

אכן, זה מה שמוטל על האדם לדעת, כי גם אם נחת עליו איהו צרה, הרי שהקב"ה שהוא המסבב הסיבות הביאו לידו, ונמאחר שהש"ת הוא אוהבו, וראי שכיוון בזה לטובתו, וממילא ישים בסחוטו בבוראו ויסיר דאגתו מלבו.

הכרה זו של ר' דעביד רחמנא לטב היא נרמז בסוף פרשתנו: שם נאמר 'ובהתעלות הענין מעל המשכן יסעו בני ישראל וגו' ואם לא יעלה הענין ולא יסעו עד יום העלאת כלל ישראל נהגו רק על פי הענין אם רצה הש"ת שיסעו היו נוסעים ואם לא היו שובעים, ומה הדבר שהביא יישראל ליד הביצות הזה, להיות כפוף תדיר לצונו ה' ולהסתכל במדבר במקום סכנה אחד למשנהו, להוסיף הכוונה 'כי ענין ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם' צדקה הדבר שידעו שהש"ת הולך עמם והוא המלוה אותם ביום במונים וטובים שהם בבחינת 'ימים' והן בזמנים הקשים שהם בבחינת 'לילה' היא אשר גרם לבטחונם והליכתם לאורו ית' בכל מצב.

(ענין טיב התורה - פקודי)

טיב ההודעות

שיחתו השבועית של מורנו הרב שליט"א
בכל ליל ישיב בין השעות 9:00 - 10:00
בבית מדרשו רח' ישיעהו ד-י
תפילות ליל שבת בזכרון פשה בשטיבל 'הדרך
היופית' שחיותי של שבת בבית מדרשו בשעה 8:30

ניתן לשפוט את שיחותיו של
מורנו רבינוביץ שליט"א
בספר פירוש וישיב
לשיחות כלשון הקודש: 073-2951320
לשיחות באדישי: 073-2951321

ערכו זפני
קבלת קהל בבית מדרשו
ורבנו שליט"א אך ורק
בבית קרלי שפספור
052-7168366

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א
מיוסד על לימוד היומי בספר קיצור שו"ע כפי תקנת הקהילה
ערוך ומסודר לפי פוסקי זמננו

זכר למחצית השקל

אותם יחד ושולחים אותם לחכמי א"י, והוא זכר למחצית השקל בזמן הבית שהיו גובין אותן מחולל ושולחין לירושלים לעבודת בית המקדש, ובא"י עצמה יש נוהגין לתת אותם לגבאי להוצאות בית הכנסת זכר למקדש, ויש נוהגין אותם לת"ח הנצרכים בצנעה (במח סקריא).
ג. קודם שירשיר מחצית השקל יאמר זה הנוטה: רבוש"ע גלי דיועו לפניך שבזמן שהיה בית המקדש קיים היו ישראל נותנין כל אחד מחצית השקל בחודש אדר לעבודת בית המקדש לכפר בעדם, ועתה בעונותינו הרבים חרב בית המקדש, ואין אנתנו יכולין לקיים מצוה זו של מחצית השקל, ולכן יחי רצון מלפניך ה' שיהיה זה שיה שפחותינו שקרין פרשת מחצית השקל ונותנין כסף זכר למחצית השקל לצדקה, יעלה לפניך כאילו קיימנו מצות מחצית השקל בפועל, היא וכל מצוות הכלולות בה ואח"כ יקרא פרשת כי תשא עד לכפר על נפשותיכם, ויאמר: לשם ייחוד קודשא בריך הוא וכו' הריני בא לקיים מצות זכר למחצית השקל עליון ויהי נועם וכו' (במח סקריא).
ואח"כ יקרא פרשת כי תשא עד לכפר על נפשותיכם, ויאמר: לשם ייחוד קודשא בריך הוא וכו' הריני בא לקיים מצות זכר למחצית השקל עליון ויהי נועם וכו', ואח"כ ילמוד פ"ג ופ"ד משניות דמס' שקלים, ואח"כ יתן אותו ליד הגבאי של ת"ח או של עניים, או יתן הוא בידו לאיזה ת"ח עני בצנעה או לעני בן טובים ירא שמים (סעי').

לשקול על ידו שוב אינו פוסק (ורא"י סעי' סקריא).
ז. והטעם נדשים וילדים נותנים מחצית השקל, נראה משום דכתיב בפרשת שקלים לכפר על נפשותיכם, ועל כן נותנים גם בעד הנשים וילדים כדי לכפר על הנפש (במח סקריא).
ח. עני המתפרנס מן הצדקה צ"ע אם מחוייב במחצית השקל (במח סקריא).
ט. בשעת נתינת המטבעות, ודאי יתנו לשם כפרה אלא יתנו לשם נדבה (דברי ספיקא).
י. מחצית השקל אינו בא ממעות מעשר, ואם בא להוסיף יכול להוסיף משל מעשר (במח סקריא).
יא. המעות שנותנים זכר למחצית השקל אפשר להחלק לאיזה צדקה שירצו, וא"צ ליתנם דוקא לתיקון ביה"נ שהוא כמו בדק הבית שהיה בזמן המקדש, שהרי אינו אלא לזכרון בעלמא (ועוד סקריא). ובספר רוח חיים להרח"ק ר' חיים פאלאג'י זצ"ל (הרב"ר אהר"י ב"ר) כתב וז"ל: באחד באדור יוצאין שני תלמידי חכמים עם משכר הרב הכלול שבעיר וגובים מכל היחידים המחצית השקל, ומביאים כל מה שגובים ליד הרב הכלול שבעיר, ועושה פדיון מאותן מעות נדבה בעד ובשם כל יחיד העיר, ואח"כ מחלק על ידו לכל התלמידי חכמים הנצרכים שבעיר וקצת לעניים צעונים בעלי כבוד יראי שמים וכו'.

יב. ויש מקומות שמונחים פקידים לגבות מחצית השקל מכלל העיר, ואח"כ מאספים (במח סקריא).
יג. יש מקומות שנוהגין הגבאים ליתן תחילה בקשרה של צדקה שלושה צאצאן גדולים, וכשברא אחד ליתן מחצית השקל נותן לו הגבאי תחת מעותיו את השלשה צאצאן במנתה והוא נותן לקשרה, ואח"כ נותנין שוב למי שברא אחריו וכן הלאה, ואף דלכאורה כבר הוקדשו המעות לצדקה ע"י הראשון ואין יכול הגבאי ליתן אותם שוב לאחר, י"ל דאולי כיון שכבר נהגו כך היו כאילו התנו הנותנין מקודם שנתיתם לצדקה הוא על האופן הזה שיהא רשות להגבאי ליתן אח"כ לאחר כדי שגם השני יוכל לקיים ע"יו זכר למחצית השקל (במח סקריא).
יד. מקום שלא נמצא מטבע כזה ששם מחצית עליו, יוכל ליתן ג' מטבעות שליוטו, חצי מכל אחד דרך חיוב והשאר מתנה, או שיתן בעד ג' אנשים יחד (דברי משה'ס).
טו. יש ייחוד בערב פורים קודם תפילת המנחה, וי"א ליתנו בשחרית קודם קריאת המגילה, אבל המנהג עשוי ליתנו קודם מנחה, ובשחרית נותנין מעות מגילה (ורא"י סעי' סקריא).
טז. י"א דאין חיוב נתינה זו רק למי שהוא מבן עשרים ומעלה, וי"א דמבן י"ג ומעלה שהוא בכלל איש חיוב ליתן מחצית השקל, ונשים פטורות (ורא"י סקריא). וכו' מדירה, אבל המנהג ליתן אפילו בעד הבנים הקטנים, ואפילו אשה מעוברת בעד ולדה, וכל קטן שהתחיל אביו

א. נוהגין ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע הקבוע באותו מקום ובאותו זמן, זכר למחצית השקל שהיו נותנים בחודש אדר. ומאחר שכתוב בפרשה ג' פעמים תרומה יש ליתן ג' צאצאין (ורא"י סעי' סקריא).
ב. ובמדינתנו מצוי נציא מטבעות קטנות ונראה שיוצאין בזה מדינה, אך מ"מ אין זה מטבע חשוב כלל, ומי שעויר הקב"ה ויש ביכולתו לתת ע"כ מחצית אחת ממטבע חשוב בנוסף לשלש נציא מטבעות פשוטות, ודאי טוב ונכון הדבר (במח סקריא).
ובספר כף החיים (סקריא) כתב וז"ל: מי שידו משגת יש לעשות זכר למחצית השקל בשלשית, דהיינו שיתן מטבע שמוציא באותו מקום ששמו מחצית ויש בו כסף מוזקק שיעור מחצית השקל או יתר, וכמ"ל הרמב"ם בענין שקלים הנוהגין בזמן הבית, ושיעורו ג' דראה"ס כסף, כמ"ל בשו"ע יו"ד סי' ש"ה בענין פדיון בכור יע"ש, ואם לא נמצא כזה במקומו או יתן מטבע כסף שיוכל לקנות בו מחצית השקל, דהיינו ג' דראה"ס כסף, דלא עדיף רוב בזמן הזה מפדיון הבן דאורייתא דיכול לתת כסף או שיה כסף כמ"ל בשו"ע שם, אלא דע"כ יש ליתן כסף אם אפשר, זכר למחצית השקל שהיה כסף, ואם אין ידו משגת לזה או יתן מטבע ששמו חצי תהנוג באותו מקום כפי יכולתו יהיה מה שיהיה, כיון שאינו אלא לזכר בעלמא ע"כ.

בעל מעדני השלחן זיע"א

מ"ע הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא, והוא מוכיח באופן שאף אחד לא נפגע ממנו. והנה מוכיח מאד לקיים מצות תוכיח, והוא שהראש דבר עולה ואינו מוחה על כך יצטרך לתת על זה או יתן ויחשב לפני מ"ע הקב"ה. ואולם בגדול וזריזות בלחוח תוכיח את עמיתך, כך גדול וזריזות בלחוח תחיש עליו חטא, ובקפידו שתוכיחו תהיה נגימה ומשוחה בשמן, באופן שלא יפגע הימנה שום אדם, ואכן המציאות הוויחיה שכולם אהבו את תוכחתו ואף אחד לא נפגע הימנה, בראותם בעליל שכל מונעו לשם שמים.

בענין זה סיפר אחד מלומדי כולל ירא ד' שבה למד הגר"ל, שהגר"ל היה מקפיד מאד שלא ידבר ח"ו דברים בגללים באמצע הלשון, והיה מעורר יין בזמן פרשת שמע, במב"ר כאשר ראה אברכים משוחחים לפני תפילת המנחה בשעה שהציבו אמר אטור, הוא עזר אותם לאדור תפילתה באמרו להם שמבאר בחז"ל שכל האומר חלה לאדור בכל יום מוטל לו חטא על תהלה הבא, ומסתפקת אם הדבר אמור גם על תהלה לדור שאומרים אדור מנחה... יושן במב"ר ד"ר סקריא.

ובמרום ימליץ שוב בענין זה, שזכור להתעורר לילך בדרכי אורחות, שיהיה פקוד, והענין התחורר לפני, אשר על פיהם נהג בכל אורחותיו, ובפרט ענין שמירת הדיבור, עדי נזכה לנאולה השלימה, ב"א.

ליאלי דידע לישנא בישא חכמן. וגם ידוע בענין (דברי ספיקא) על המאמר משכונם אדור מרביץ בשמחה, ופירוש שם רש"י משכונם אדור ימי נסים וחי ישראל, פורים ופסח, וידוע שפסח ר"ת פה-סח, והנה בחסותה קיבלו ע"י הרבה ללמוד הספר חפץ חיים, והרבה התמו על זה בל"ג מן הראוי להתעורר עכשיו ביותי שאת, וגדולים צדיקים במיתתם יותר ממבדחים.

ע"י שמירת הלשון יבנה המקדש
והנה הגאון הצדיק שנתלך מאתנו בשב"ס פרשת המקדש, ובתורה, וזהו ענין זה על רשות לבנות בית המקדש, היה צריך כסף לזה, ידוע דכל אחד מיראלי היה מתנדב בנפש חפצה, כל מה ששכחו לו, כדי שיהיה לו ג' חלק בבית המקדש. ובענינו אין צריך כסף כלל, רק להתחזק והתרחק מן חסות החומר של לשון רשע ונשוא חיים, ולתאחז במידת המוסר, וע"י יתרון חכמה ונזכה לביאת המשיח ולבני המקדש, ונחמה רבה שיהיה האיש הזה שהוא היה הסיבה לבנין הבית, כאשר נמצא בתנאים (פרק ג' נשים שם נצטח שמות האנשים שנתנו חלק בחומה של ירושלים, עטריכי בברית נופא, ע"כ שכתוב לו קורין פרשת חפץ, שג"כ חזרה על עניני המשכן, וע"י במאור ושמש על הפרשה, ואב"ח).

מוכיח אדם אֶת־י - חן ימצא
ואם כל הוויחיות מלצני הוויחיות הוויחיות מלצני

הקפיד פעם בשבוע ללמוד מספר חפץ חיים ההלכה, ומסר משמתי והלשון.
פה קדוש
למחור לצ"ח שראו עליו שהוא פה קדוש, ולא לחינם בכל מקום בראש מעטו להתחבר בכל הישועות, וע"י שפי' הוויחיות לא יזל דבר כלל היוצא מפיו יעשה, מי שאינו עושה דבריו חולין, או הקב"ה יכח יוצא מפיו יעשה.
עד סיפר שם אחרות והנה ר' דוד בלסלן זצ"ל היה בא לבית היתומים ידסקין ולבקש ממנו ברכות, ולשאלתו מה הטעם הזה אמר לו אני רואה שהפה שלך קדוש, ואתה נזהר לא לדבר לשל"י, ע"כ אין חפץ במבדחים.
והנה ר' הגאון האדיר ר' מענדל אטיק שליט"א שגדול וצדיק אחד אמר - הלואי הייתי יכול לומר שאין יקני לבדני משום חשש גול, אולם הגאון בעל מעדני השלחן קני מכל הענין של בין אדם לחבירו, ואין לו משגח עד כמה זכר.
גם הגאון האדיר מטעפליעל זצ"ל, בכתב ההוראה כתב עליו, ואשרי העני אשר הקבלו ר' ולמשה, מי מלבו גדלות בתורה מדותיו תרומותיו. ובפרט בחיים שאנו עומדים ליום השנה של הגאון הגדול וצוקללה, ומה יותר מתאים מלהתבונן בצוואתו שביקש לצאצאיו, וכן לכל בית ישראל, ללמוד ספר חפץ חיים, ובפרט בעמודו לפני חג הפורים והפסח. וידוע הגמ' (פ' אסר רבא

טיב הליקוטים

לימוד בספר חפץ חיים

שבכ"ר יחול ההוללה של הגאון קדוש רבי לי הקדוש רבינוביץ וצוקללה, בעל מעדני השלחן, ומחזיקו ללמוד מדרכיו ובפרט דברים שכל כך עזרו ועמל עליהם, וחפץ שלימדו ממנו.

בענין הדיבור היה מעורר תמיד על גדול נחיצות ללמוד ספר החפץ חיים, וכן כתב בספרו מעדני השלחן בתקדמה לבשר חלב, והאריך שם הרבה בענין זה, ולבסוף סיים, ולק העצה לשמוע פיו הוא לקבוע שיעור בספר חפץ חיים ושמירת הלשון, כל על בעדות, וכל אחד בביתו, וכן המלמדים בחדרים, ויתבונן הבעתם והבעתם לעמוד לשמוע לשונם, ויעל תפילתו ותורתו לרצון לפי אורן כל, וכן עזר בצוואתו הגדולה המלאה בריאתה לו, וכן הרבה לדבר בהרבה, בכוח של הדיבור, כגון בסעודת בריית מילה לבניו יעני, שכשיבחרו לשאת דברים היה מוכיז בדבסעות בריית מגיע אליהו הנביא, ומדוע, בשביל דיבור שאמר אליהו בן עזוב בריית ואל הקב"ה חפץ שאין עשיר ברי מילה עד שהראה בעיניו (שי סו' אר"ה בפסח סעי' ו), ולכן ברי בריית מילה מגיע להניד שבני ישראל שומרים ברי מילה, וכן בכל התקדשות על הפסח היה תמיד חזר דברי החי"א כרפ"ס ר"ת כלל ראשון פ"ה סו"ד, כמו

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפרערת ע"י הקוראים

'חנן ורחום'

במהלך שעות עבודתי במעון החולקת ונפלת בצורה לא נעימה, ב"ה למרות המכות היבשות, לא שברתי יד או רגל, חשקתי שיניים בכאב והמשתכתי לעבוד כרגיל.

כאבים עזים החלו לפלח את גופי בשעות הלילה המאוחרות, משככי הכאבים שנשלחו הרפו אך במעט את כאבי.

היה מאוחר מדי בכדי להתקשר למנהלת המעון לארגן מחליפה וחפצתי לעבודתו כרגיל בתקוה כי אמצא מחליפה עם שחר, אך לא הצלחתי לאחר מחליפה.

מכל הקבוצה שלי במעון המונה שישה פועלות הגיעה רק תינוקת אחת, עדינה שאינה דורשת כל מאמץ מיוחד, אדרבה התינוקת הייתה עבורי כפרס, מחויבת ושמהוה מהיחס היחידי ובעבורי זה היה ממש תרופה לכאבים שכעבור כמה שעות של מנוחה ושילוח כמעט שחלפו לחלוטין. אני זוכרת עוד יום משך כל שנות עבודתי שהגיע רגל ולי אחד, והיה לו מותנת שמים נפלאה...

בתודה לה' על כל חסדיו!!!

בצל המעשיות: ב.ש.

פירעון הלוואה

מזה שנים רבות אני זוכה לעמוד בראש חבורת תהילים כאשר מאות ילדים ואברכים ואומרים תהילים מדי שבת בשבת וכן מתבקצים ואומרים את המזמורים עבור אנשים חקוקים לישועה כזאת או אחרת בכל זמן שנצרך.

עלויות התפעול דורשות משאבים רבים אם בפרסים לילדים או במלגות לאברכים. הארגון מתקיים על-ידי תרומות של נדיבי לב וכן מנהיגות התורמות צעצועים, את הניסים אני חווה מדי שבוע ורואה את די ההשגחה המכוננת את התורמים לפחות את ליבם בדיוק ברגע הנכון, כלל אחד יש לי מרובתי והוא, שאיני ננסת לחובות ויהי מה.

הפעם שיניתי ממנהגי מכיוון שהבטיח לי יהודי להרים תרומה נכבדה בשבועות מאדם אחר המכיר את הפעילות ואת התורם שיאות להלוות לי את הסכום על סמך התרומה העתידה. בקענו להיפגש במקום מסוים אך ברגע האחרון שינה את יעדו למיקום אחר שכן היה עליו להשתתף בשמורת בריח. כמובן שבעל המאה הוא בעל הדעה ונשקעו במיתות למיקום הבריח.

באולם פגשתי את אותו נדיב שהתחייב לתרום, באחד שלף את כרטיס המיזארי וביקש כי אוכיב את כרטיסי בסכום התרומה. לא ידעתי מה להשיבו כיוון שאין לי דרך לסלוק כרטיס אשרא. ביתניס ראה אותי יהודי נותן הלוואה ואמר לנו על אתר שהוא יסלוק עבורי את הכרטיס וכן יקבל חזרה את ההלוואה באופן מיידי. שמחתי מאוד שלא הייתי במצב של חוב אפילו לא לרגע אחד והקביה דאג להפגיש בינינו באותו מעמד באופן פלאי.

בצל המעשיות: ב.ש.

הבעות לדנות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנר שלוח א"ר שכתה ספרטול
בפסק: 15526517922
א: o.y.wines@gmail.com

הגאון הצדיק רבי לוי רבינוביץ צוק"ל

לרגל יומא דהולא רבא הראשון של מודנו הגאון הצדיק רבי לוי הכהן רבינוביץ צוק"ל, אבי מודנו ורבינו יבלחט"א, מגישים אנו בזה יריעה קצרה, המלוקטת מתוך שיחותיו וספריו של רבינו שליט"א, במה שסיפר אודותיו בהזדמנויות שונות.

ויהא רעווא שזוכה להתדבק בכל לב באורחותיהם של צדיקים, ללמוד מדרכיהם ולעשות כמעשיהם. וזכותו הגדולה תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

הבה נא נתבונן "כמה גדולים מעשי חייא" (בבא מצייט אק), אבי הגאון צוק"ל היה 'מלמד' במשך שלושים ושתים שנים. ובעיני ראיתי בעת ההפסקה, כאשר היו המלמדים מתכנסים בחדר מלמדים ושתיים תה ומשוחחים... שהיה אבי ע"ה שולח את הילדים החוצה מן הכיתה, וסגר הדלת בעדו. וכשהצטתי פנימה בחור המעול, ראיתי יושב ומתפלל בדמעות על הצלחת הילדים!

[קטנסר טיב המעשיות ח"א]

~*~*~

באחד הימים לאחר שלקח אבי צוק"ל בהתקפת לב רח"ל, חולשתו גברה, ואף היה לו חום גבוה, באותם ימים אסר עליו הרופא ללכת לבית הכנסת לתפילה. אך הוא לא שת לבו לאזהרותיו, התגבר כאיר וביקש ממני להתלוות עמו לתפילה בבית הכנסת. - כששמעו על כך הרופא כעס מאוד, ואמר שמסיי ממנו את אחריותו! ושיידע נאמנה שהוא בעצמו ישא בתוצאות, והכל על אחריותו בלבד!

למרבה הפלא, כשחזר מבית הכנסת יד חומו לגמרי, והוטב מצב בריאותו מאוד. כשהגיע הרופא לאחר מכן לבדוקו, התפלא וזממה על כך.

אמר לו אבי, מכאן תדע, שאצלי ההליכה לתפילה בבית הכנסת אינה יכולה להיזק בשום אופן, כי אם להטיב עמדי! [כאשר ידוע, עד כמה היה מחייה את נפשו ממש, בכל אמירת אמן, ואמר יאה שמה רבא, ויניא].

לאחר שהלך הרופא, הסביר לי אבי טעמו ונימוקו על פי משל, הנה אילו נצרכתי בימים אלו שאסר עלי הרופא כליל לצאת מן הבית, ללכת לבית הרפואה בשביל ביקור דחוף אצל הרופא עצמו... הרי פשוט שאין ביקור שזכה בכלל האיסור, כי אדרבה צורך הרפואה והבריאות הוא, ועל ביקור שזכה בו כולם אומרים לי שצריך להתאמץ להתחזק בכל הכוח ולצאת לביקור הדחוף! - על אחת כמה וכמה כשיצאתי לטיפול אצל הרופא הגדול ברון הוא, שהוא מלך רופא נאמן ורחמן, הרי בדאי שהיה עלי להתחזק ולצאת לתפילה!

[וכמוכן אין כאן משום לימוד הנהגה למעשה, וכל אחד יעשה שאלת חכם. רק למדנו כאן כמה מסירות נפש צריך לדבר בשקדנות לתפילה בציבור. ולפשו דרגו חש והרגיש שזה רק יטיב עמו, ולא יזיקנו חלילה. וכבר היה לעולמים מעשים רבים שכלאו עם גדולי הדורות, ואין כאן מקומם].

[קטנסר טיב המעשיות ח"א]

~*~*~

באות השנים בדרשת 'שבת שובה' בהיכל בית המדרש 'תורה ויראה' פה עתיק ר"ח, אמר אבי צוק"ל בין הדברים, באשר דרשו חכמינו ז"ל (נחמה א'): אמר רבי לוי, כל הפוסק מדברי תורה וטעם בדברי שירה, מאכילין אותו גחלי רתמים, שנאמר (איוב ה: ה) הקוטפים מלוח של שיש ושרש רתמים לחמם" ע"כ. הבה נתבונן נא! זקק מקירות לבו, היכן מאכילין 'גחלי רתמים' - האם יתכן שיושיבים בגן עדן ואוכלים גחלי רתמים? הלא בגן עדן רק יושבים וצדיקים וצדיקיהם ורתמיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה! כדאיא בפייט אקדמות: 'ומתפנקין וריוו בכסי חיותא, וריוויהו דמי לשבעא דחיותא וכו'... - כל זה

אני מתאים כלל לסעודת גחלי רתמים... אלא על כרחנו למדנו מקום האכלת גחלי רתמים, שהוא עמוק בגיהנום, שם בתוככי האש הגדולה, הוא המקום המתאים לסעודה דשנה שכזו של גחלי רתמים, ורחמנא לישבון! (א.ה. כן הוא להדיא בש"ס ערכין ט:): "גחלי רתמים היינו גיהנם" עיי"ש.

וגד כמה חדשים לאחר אותה דרשה, פגש בי הר"ג רבי מנחם אטיק שליט"א, ואמר לי בהתרגשותו שערין אותה דרשה נלהבת מדהדת כל העת באוזני!

ויש בנותן טעם להסמין בזה, מדבריו התפלאים של מן החפץ חיים צוק"ל בספרו זכור למרים (פ"ק ט) ח"א: "צריך להזהר בעת לימודו שלא יהיה פסיק פסיק ומעורב בדברי הבליים וכו', ולדוגמא, שאם אחד יקנה מסכת שנדרשה בגי' יפה ובאותיות נאות, אך באמצע העניינים מעורב בהם מעשיות רבות מדברי הכל בכמה וכמה מקומות, בודאי ימנע מלקנותה. וכמו כן כאשר יקרא המלאך לפניו את המסכת שלמד בפמליא של מעלה ובמעשיות המעורבות בו, הנה מלבד העבירה יחזיקו אותו לטוטה שביזה המסכת שלו שיקרה מזבזבז ומפושטעל ידה היה לאות ולתפארת, והוא עשה אותה ככל חוס שאין חפץ בו".

"אבנאמא מאומת בכמה מקומות בחז"ל, שנשמטו של אדם מעדיה בו בעת הדין. והיונו כי כל מעשיו של אדם וכן דייבוריו, הכל קובע בשמטותו בתוך זכרוננו. יש כל אדם שנבשרו, קבועים כל שיתא סדרי משנה וכל הש"ס, ויש כל אדם שקיבץ בחייו בתוך זכרוננו כל ההבליים והפסולות. והכל שמור עליו להזכירו לעת הדין וכו'. כי היא כמו הכלי הנקרא 'גראמפון', אם מחליפה הכינס בו זמירות נעימות משמיע גנזו ג"כ קול יפה ונעים והכל שמחים מזה. ולהפך אם הכינס בו קולות של יללה ובכי, הכל בוכין על ידו, והוא משמח במה של האדם. ועל כך רמז המקרא (תהלים ו) אוביחין ואעריכה לעיניך, כדאיא במדרש שמאירין לו כל מעשיו בפניו וכו' "על"ק, עיין שם עוד במתק דברי קדשו.

[שם]

~*~*~

סיפר לי אבי הגאון צוק"ל בעל "פענוני השולחן", ממה שעקבו עיניו לפני שנים רבות באחד מבתי המדרשות שבניין הקודש ת"ו. שהתלמיד חכם אחד איווה למשוב לו באותו בית מדרש, והוא יושב שם שעות רבות שקוע בתלמודו.

אחרי לאיש מתפללי בית מדרש תורה הדבר, שהיה קובע שם ביתו, וכנראה לא פרץ [פארגינען] לו תנאה זו. והיה מתחפש אחר תוגנות שנותן להרחיק מבית המדרש בכל מיני דרכים ותירוצים שונים, אך לא עלתה בידו. עד שנקט בתחבולת נלוזה, והחל להציק לו ולחקות אותו בכל דבר. כאשר היה מפזם לעצמו איזה ניגון היה אף הוא שר אחריו, כשהתנגדו התנגדו גם הוא אחריו, כשקם להוציא ספר קם גם הוא אחריו. וכך התמיד בהצוקות יום אחר יום, עד שכעבור תקופה קצרה נקעה נפשו של אותו תלמיד חכם, וחלץ ששם ולא חזר עוד.

ואמר לי אבי, שבהיותו קרוב לאותו בית מדרש עקב אחר

| הפסק כעבור ד' |

לעילוי נשמת

**הגאון הצדיק
רבי לוי זצוקל
בן הגור"ק
רבי גמליאל הכהן
זצוקל**

**נלב"ע שבת קודש פרשת
תרומה בעת רעוא דדעוין
ב' אדר תשע"ה
תנצבת.**

אותו פוסק, ירא אנכי
לפסוק כנוד... לפיכך
אבקשכם להכריע
הדין בעצמכם כפי
רצונכם, ולפסוק אותי
מלהכריע בשאלה
סבוכה זו!

והיה אבי זצ"ל אומר
לי על כך חמדי, שראה
באותו הלילה עד היכן
מגיעת מידת ענוותנותו
ויראתו הגדולה, שעל
אף שחינה ההכרעה
כמעט ברורה ומוחלטת,

בשפלות רוחו לא רצה לחתום שמו על הפסק דין!

[פסיחון קובץ 5]

~*~*~

במשפחתו של אבא מאיר ע"ה היתה אלמנה אחת שאבי
היה מנהל עבודה את כל ענייני הבית במקום בעלה המנוח
זצ"ל. כך שנמצא מנהל שתי בתים יחדיו, גם את ביתו שלו
וגם את בית האלמנה.

תדיר היה דואג בכל צריכה בכל לב, שלא יחסר לה כלום.
גם אמי ע"ה היתה שולחת אותו לעזרה בבית האלמנה,
לדקוק אם הכל תקין שם, ומוותרת על מה שצרכה לעזרתו
בבית. ובפרט בזמנים לחוצים, כמו בערבי פסחים וערבי
שבועות וימים טובים.

פעם בערב חג לחוץ נצרכו בביתנו להביא מים מן הבור
שברצון... [כאשר באותם ימים עדיין לא היו בריזים תקינים
בכל בית כבימים, רק בכל תצור היה 'בור' מרכזי, שמונו
שאבו בו בני התצור מים בשופי...]. נטל אבא את הדליים
בידו, ורצה לראות לשאוב מן המים, אך לפתע תפסה אמא
שעדיין לא דאגה למים לימי החג בשביל האלמנה.

דרשה ממנו אמא לעזוב את הדליים בבית, ולגשת תיפק
לראות מה קורה בבית האלמנה, אם כבר הכינו עבודה את
המים הנצרכים.

תמה אבא ושאל, ומה תעשי את? הרי גם כאן צריכים אנו
למים בדחפיות! [כאשר באותה תקופה היו כמה עוללים
תינוקות בבית].

אני כבר אסתדר... היתה תשובתה של אמא.

היציג תסתדר? תמה אבא, הרי אני זה לפי כוחותייך
ל'סחוב' דליים אלו?

לא נורא אמרה אבא, מה שאתה עושה בסיבוב אחד,
אעשה אני בשלושה סיבובים... העיקר שלא יחסר מבית
האלמנה המסכנה ולא כלום!

כך היתה מידת 'טיב החסד' שניקנו בקטנותנו
בבית אבא!

~*~*~
זכרנו מיני נערות, כאשר התלוויתי פעם עם אבי בשחרית
של שבת לבית הכנסת הקבוע לתפילה. והנה במהלך
'קריאת התורה' התעוררה שאלה חמורה בענין כשרותו של
הספר תורה. הגבאים והבעל קורא נבוכו, ולא ידעו האם
צריך לגנוז הספר ולהביא במקומו ספר אחר מן הארון.
בית המדרש נעשה כמורקחה, היו שם כמה וכמה תלמידי
חכמים מופלגים שהחלו מתנצצים בהלכה, אך לידי בירור
גמור והחלטה ברורה לא באו.

כ ל אותה העת ישב אבי מן הצד בהשקט כדרכו, ולא
התערב בכלום, עד שהתעשת הגבאי, ושאל
לאבי מה דעתו בנידון.
על אחר נישב אבי לארון הספרים, הוציא את
ספר המשנה ברורה, והראה בפניהם דברים
ברורים המפורשים ששוללה בזה השאלה ממש!
והכל על מקומו בא בשלום.

ויותר ממה שהתפעלתי מבהירות שידעתי
דבר הלכה על בוריה תמיד - למדתי מתורתם
מידותיו המופלאות בתיוקנם, שעל אף שידע
ההלכה בבירור, לא התערב בעצמו בכלום, עד
שלא שאלו לדעתו! - ההנהגותיו זו עשתה עלי
רושם כביר, לזמן ארוך אחר כך!

[קטנטן טיב העשיות ח"ת]

~*~*~

פעמים רבות היה כבוד אבי מאיר זצ"ל
משוחזר בדבר הלכה עם מן הגור"צ רבי
דוד יונגריין זצוקל, חבר הביד"ץ וראב"ד
דפה עירי'ק, ומלבנים יחדיו שאלות קשות
וסבוכות.

פעם ישבו בצוותא חדא שעות רבות על
מדוכת שאלה קשה וסבוכה בהלכה,
שנצרכה להכרעת הראב"ד, ליסודם התאריך
עד השעות הקטנות של הלילה.

משסיימו וניצחו לסכם את כל השיטות
ומשא ומתן שביניהם, ולהכריע בדבר ה'
'הלכה למעשה, התברר לפניהם שלפי
אית רוב הפוסקים ככולם עולה כפסק
זה, אך לשיטת פוסק אחד ימצא
בהיפוך. ובכל כהאי גוונא ליכא לספקי,
שעלינו להכריע בדעת רוב מנין ורוב
בנין של הפוסקים.

ברם ידועה ומפורסמת יראתו הגדולה
של הגאון הראב"ד בכל הכרעה
הלכתית, וחשש מאוד להכריע בעצמו
בידיו. הוא פנה אפוא אל אבי, ואמר:
חוששני מאוד מפני דעתו הרמה של

האיש שביזו את התלמיד חכם, והנה כעבור תקופת מה
חלה במחלה קשה ברגליו, עד שלאחר טיפולים רבים
כואבים וקשים נאלצו למרות את רגליו, להצלת גופו.
או אז הובן למפרע, שיש כאן חשבון עונש מידה כנגד מידה,
הוא הדין את רגליו של התלמיד חכם מבית המדרש, והדין
כמו כן אף את רגליו שלו ורומנו ליצלו!
כמה זדירות ולמד מסיב מעשה זה בכבודם של בריות, ועל
אחת כמה וכמה בכבודם של תלמידי חכמים, שלא לזלזל
בהם חלילה, כאשר הוזהרנו ד"ל במסכת אבות (פ"ב ס"א).

[קובץ מללוחי שיהיה לי!]

עלה את ירושלים על ראש שפחתנו
בסימן טוב
בשבת והוריה לבוא עולם
על כל הטוב אשר גמלו
הגנו מתכבדים להמין את מעל וכל שחייו
לבוא ולהשתתף בשמחת כלולות בנינו ודיקרים
הכלה והכלה הקטנה
החתן רחוב היפו
ישראל דוד י
עבא
פערל תת'
שתתקיים בסיד בשעה טובה ומוצלחת
ביום שני פרשת ויקרא, ד' אדר ב' תשע"ו
באולם אינלייט בעת ירושלים ר' בהר"ן ז', ירושלים
קבלת פנים בשעה 4:00
החופה בסיד בשעה 4:30 לפני השקיעה
נשמח לראותכם משתתפים בשמחתנו
היה הדין
י. מאיר הכהן רבינוביץ
ובני
בית שמש
אנו מתכבדים להמיינכם כ
בשמחת כלולות ונכרינו היקר
הרב גמליאל הכהן רבינוביץ
ובני
הרב צבי ארזבר
ובני
הרבנית ח. ה. רבינוביץ שתחי'
את ידידי רבי לוי הכהן זצ"ל

על הברכה יעמדו

ניתן להצטייץ את העלון לשמחות, לברכה והוצלה או לארציטט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצ"ב

לע"ר ישראל נתן נטע ב"ר דוד צבי הכהן ז"ל משה ז"ל	לע"ר החיל ב"ר ת' משה יצמיהו ע"ה	לע"ר דוד צבי ב"ר יצחק ז"ל נתן ע"י בנו מנחם מורכבי ה"ו	לע"ר האשה מרים בת ר' דוד	לע"ר הרב חיים מן ישראל א"ר יצחק מל ר' אברהם יצחק ב"ר צבי דוד הכהן והנא מילא בת ר' דוד חלי	לע"ר ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול	לע"ר ר' יחזקאל ב"ר צבי ז"ל ולחפזו שלמה והנחלת לאה בת איילת תחי תרחם ע"י בם יחזקאל והנחלת ה"ו	לע"ר שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה
--	--	--	---	--	---	---	---

רו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקרו! אל תחזיקו סוכה לעצמך, הגן מוזנח להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורניך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרופס) בקובץ להדפסת. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-349-7173